

Gi øko-melka en sjanse

I begynnelsen av forrige uke beskyldte landbruksminister Lars Peder Brekk dagligvarekjedene for at de priser økologisk mat for høyt. Det skjedde i et intervju med TV2. Følgelig skulle vel jubelen stått i taket noen dager etterpå, både i departementet og ellers i bondekretser som ønsker mer salg av økologiske varer. Da annonserte nemlig Coop at kjeden vil kaste seg inn i markedet for økomelk. Kjeden starter en kampanje der Coops egen merkevaremelk selges like billig som vanlig melk, selv om den er økologisk, og følgelig dyrere i produksjon.

Det kan trygt slås fast at jubelen aldri kom. At Tine, som utset-

tes for konkurransen, reagerer pottesurt, er forståelig. Men hva skal vi si når bondelagslederen kjøper Tines argumentasjon med hud og hår? Bondelaget organiserer jo vitterlig både økobønder og – går vi ut fra – de bøndene som leverer til Coops Meieri på Røros . Vi trodde også Bondelaget mente noe med alle sine vakre ord om økosatsing.

Vi er ikke naive. Vi ser at Coop nå skviser sine egne marginer for å fremme sitt eget melkemerke. Vi skjønner faren for at dette, med tiden, kan presse prisen til bøndene som leverer melka. Slik sett, er økomelka lik resten av de egne merkevarene (emv) som kjedene kjører fram – og som de ganske åpenbart kryssubsidierer. Dette er et kjempe-

Oppsummering

Priskrig

1 Coop vil selge økomelk til samme pris som vanlig melk.

Surt

2 Bondelaget og Tine reagerer pottesurt.

Løfte

3 Men Coop-melka fortjener en sjanse. Kanskje den virkelig løfter det totale salget av økomelk

problem for merkevareleve- randører som Tine, Nortura og Orkla. Men virkningen for bøndene er mer langsiktig, hvis den overhode kommer.

Vi synes derfor Bondelaget bør overlate de sure reaksjo- nene til Tine, og la dem finne ut hvordan de møter konkur- renten. Bondelaget bør i denne saken tenke på de medlem- mene som driver økologisk melkeproduksjon. Det betyr å gi Coop en sjanse. Kanskje kje- den faktisk gjør som den sier, og holder prisen til bonden oppe? Kanskje resultatet fak- tisk kan bli en giv for økomelka samlet sett? Det er jo målet, påstås det. Og den som vil nå målet, må være villig til å ta i bruk noen midler også.

SAGT

av andre

Gusevik: Oppgitt over skatte- etaten. FOTO: SCANPIX

Skatt I

* «Man får heller ikke møte i nemndene til å forklare og legge frem sin sak. Kun skattemyndighetene får møte. Selv i Sovjetunionen under Stalin, og i dagens Iran, får de tiltalte selv fysisk lov til å møte opp og forklare seg før de blir skutt.» Ove Gusevik setter skattesaken i First Securities i perspektiv i leserinnlegg i Dagens Nærings- liv.

Skatt II

* «Kan det virkelig tenkes at politiet kan tiltale noen først for å kjøre for fort, så taper de den saken, og så i neste ankeinstans påstå at tiltalte skal dømmes for å ha kjørt for sakte? Ja, i skatteetatens verden er dette fullt mulig.» Gusevik, som for øvrig vant skattesaken i Høyesterett, fortsetter nedsablingen av motparten.

Farlig

* «Det er for mange fristende å beklage at vi ikke har klart for oss hva vi vil med Norge. Politikere som har sterke oppfatninger om dette, hva de ønsker med landet, gjør meg engstelig. Maktmennsker har til alle tider hatt sine visjoner. Deres drømmer om det perfekte samfunn de ønsker å skape, har ført til store lidelser for mange. Det viktigste argu- ment for det markedsøkono- miske system som Slagsvold Vedum beklager seg over, er ikke at det har resultert i vekst og velstand, men at det er en garantist for det enkelte men- neskets frihet.» Tidligere konkurransedirektør Egil Bakke i Minerva.

Nationen arbeider etter Vær varsom-plakatens regler for god presseskikk. Den som mener seg rammet av urettmessig avi- samtale bes ta kontakt med redaksjo- nen. Pressens Faglige Utvalg (PFU) er et klageorgan som behandler klager mot pressen i presseetiske spørsmål. PFU holder til i Oslo, tlf: 22 40 50 40. Epost: pfu@presse.no

De urene toner

DAGENS GJEST

Joda, vi hadde også piano. Litt utemtm selvfølgelig.

Rett skal være rett. Det er et vak- kert instrument. Arvet fra en grandonkel i Oslo. Kasse i nøt- tetre med fine jugenddetaljer og lysestaker med elektrisk monter- ing. Jernramme, og derfor tungt som et uår. Umulig å plassere i 1960-årenes moderne hjem. Det har vekselvis blitt skjøvet og løf- tet fra vegg til vegg, i håp om at en uprøvd mulighet skulle gi det en fortjent plass. Det skjedde aldri. Nå står det trengt opp i et hjørne. Mot en yttervegg.

Etter mine høyst frivillige piano- timer hos fru Noot i Furuberg- vegen på Hamar, er det sjelden at noen har latt fingrene gli over tangentene. Fra tid til annen har det kommet en pianostem- mer og renset tonene. Det har gjerne skjedd før jul, og klangen har klart seg godt gjennom året, plasseringen tatt i betraktning. Alle sier det er et godt piano. Tysk fabrikat.

Det skal finnes over en halv mil-

lion av dem i Norge. Skoler, for- samlingshus og konsertlokaler har sikkert sin rikelige andel, men det er i hjemmene at de i in- dustrialismens tidsalder ynglet som kaniner. Pianoet markerte overskudd, dannelse, identitet og hygge. Jo flere barn som slet seg gjennom notene, jo mer på stell var familielykken. Men nå er det slutt.

Ikke på pianospillet selvfølgelig, for landets musikkskoler er fulle av unge, talentfulle mennesker. Nei, det er de rene tonene regje- ringen har tatt mål av seg til å kverke. Det skal ikke finnes pia- nostemmere i Norge lenger. Det har myndighetene bestemt. Ut- dannelsen ved Rud videregående skole i Akershus ble nedlagt sist vinter. Finito.

Utdanningsløpet var treårig og det eneste i sitt slag i Norden. Det første trinnet vektla design og håndverk, mens de to påføl- gende årene handlet om pianos- temming og pianoteknikk. Etter fullført og bestått opplæring fikk du fagbrev. Siden 1999 er 23 pianostemmere utdannet her ved Rud. Det bet ikke på politi- kerne.

Sjur Harby

Sjur Harby er arkeolog og skribent

PARADOKS

«Norge bygger kulturhus og konsertlokaler for hun- drevis av millioner, men legger ned en utdanninge det har tatt generasjoner å bygge opp.»

For å kunne opprettholde tilbudet søkte skolen i april 2009 Kunn- skapsdepartementet (KD) om status som landslinje. Det ville berget utdanningen og sikret den direkte statsstøtte. I desember ble imidlertid søknaden avslått, kort begrunnet med at det ikke fantes penger på KDs budsjett for 2010.

Selvfølgelig blir du sint. Dette handler om dine og mine skat- tepenger, men vel så mye om hva dette landet egentlig skal være fremover. Mens klokke og tepper tar seg de underligste veier inn i regjeringskontorene, mens Norge bygger kulturhus og konsertlo- kaler for hundrevis av millioner, legger vi ned en utdanninge det har tatt generasjoner å bygge opp. Det kalles ansvarlig politikk og får ingen konsekvenser for dem som utøver den.

«Som pianostemmer må du ha kunnskap om pianostemming og pianoteknikk, og gjerne være musikalsk. Du bør være service- innstilt, og arbeide nøyaktig og ansvarsbevisst», heter det på Ut- danning.no.

Men det er ikke lenger sant.